

ปัญหาความรับผิดของเจ้าสำนักโรงแรมต่อการรับฝากทรัพย์สิน  
ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

Problems of Hotel Owner's Liability for Depositing Valuables  
under the Thai Civil and Commercial Code

[Received: February 3, 2024; Revised: April 9, 2024; Accepted: April 17, 2024]

ชไมพร ไทยดำรงเดช

สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์

มหาวิทยาลัยนครพนม

Chamaiporn Thaidumrongdej

Department of Law, Faculty of Liberal Art and Science,

Nakhon Phanom University

CORRESPONDING AUTHOR

Chamaiporn Thaidumrongdej, Department of Law, Faculty of Liberal Art and Science,

Nakhon Phanom University, Thailand. Email: Email : chamai.aorn@gmail.com

## บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาปัญหาหลักกฎหมายลักษณะฝากทรัพย์สินตามมาตรา 657 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของประเทศไทย เปรียบเทียบกับ The Hotel Proprietors Act 1956 แห่งสหราชอาณาจักร และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เยอรมัน กรณีคนเดินทางหรือแขกผู้เข้าพักอาศัยได้เข้ามาพักโรงแรม โฮเต็ล รีสอร์ท ห้องพัก หรือสถานที่พักเช่นว่านั้นแล้ว คนเดินทางหรือแขกผู้เข้าพักอาศัยได้ฝากทรัพย์สินไว้ในตู้หรือกล่องที่ทางสถานที่พักได้จัดไว้ให้ พบว่าเป็นการฝากทรัพย์สินต่อเจ้าสำนักโรงแรมที่หากเกิดความสูญหายหรือเสียหาย เจ้าสำนักโรงแรมยังคงต้องรับผิดชอบโดยไม่จำกัดจำนวน 2. จากการศึกษาปัญหาความรับผิดของเจ้าสำนักโรงแรมต่อคนเดินทางหรือแขกอาศัยตามมาตรา 675 วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พบว่ายังมีข้อจำกัดเกี่ยวกับความรับผิดต่อทรัพย์สินของผู้เดินทางหรือแขกผู้เข้าพักอาศัยโดยไม่คำนึงมูลค่าที่แท้จริงเพื่อให้สอดคล้องและมีสภาพเหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจยุคปัจจุบัน และ 3. จากการศึกษาแนวทางเพื่อคุ้มครองทรัพย์สินของผู้เดินทางหรือแขกผู้เข้าพักอาศัย พบว่าควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมหลักกฎหมายมาตรา 675 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ในส่วนของค่าตอบแทนในการฝากทรัพย์สินต่อเจ้าสำนักโรงแรมเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมต่อเจ้าสำนักโรงแรมและแขกผู้เข้าพักอาศัย

**คำสำคัญ:** การฝากทรัพย์สิน; ความรับผิด; เจ้าสำนักโรงแรม; คนเดินทาง

### Abstract

The objectives of this research article are: 1. Study the legal principles regarding deposits according to Section 657 of the Civil and Commercial Code of Thailand. Compare with The Hotel Proprietors Act 1956 of the United Kingdom. and the German Civil and Commercial Code In the case of travelers or resident guests having come to stay in hotels, resorts, rooms, or such accommodations Travelers or guests leave their belongings in a safe deposit box provided by the accommodation. It was found that the property was deposited with the hotel office owner which if lost or damaged. The Magistrate still has unlimited liability. 2. From a study of the problem of the hotel owner's liability to travelers or guests according to Section 675, paragraph two of the Civil and Commercial Code. It has been found that there are limitations on liability for the property of travelers or guests, regardless of their actual value. To be consistent and suitable for the current economic conditions and 3. From studying the guidelines for protecting the property of travelers or guests. It was found that there should be an amendment to the legal principles of Section 675 of the Civil and Commercial Code. As for the compensation for depositing assets with the hotel owner to ensure fairness to the magistrate and the guests.

**Keywords:** Depository; Damage; Magistrate; Traveler

## บทนำ

จากการศึกษาปัญหาความรับผิดชอบของเจ้าสำนักโรงแรมต่อการรับฝากทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์พบว่า ยังมีปัญหาเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินของคนเดินทางหรือแขกผู้เข้าพักอาศัยไม่ว่าจะไปท่องเที่ยวหรือไปเพื่อกิจธุระก็ตามย่อมมีทรัพย์สินหรือสิ่งของมีค่าติดตัวไปด้วยไม่มากก็น้อย ไม่ว่าจะเป็นนาฬิกา แหวน สร้อยคอ ที่เป็นเครื่องประดับตามฐานานุรูป เงินสด โฉตบุ๊ก เหล่านี้ล้วนเป็นทรัพย์สินที่คนเดินทางหรือแขกผู้เข้าพักอาศัยจะพกติดตัวไปด้วยเสมอ ซึ่งในอดีตมูลค่าของทรัพย์สินที่นำติดตัวเวลาเดินทางอาจจะยังไม่สูงนัก แต่ในปัจจุบันนี้สภาพเศรษฐกิจและสังคมเปลี่ยนแปลงไปทำให้มูลค่าของทรัพย์สินสูงขึ้นกว่าในอดีตเป็นอย่างมาก อย่างเช่นราคาทองคำในปัจจุบัน ณ เดือนมีนาคม พ.ศ. 2567 ทองคำมีมูลค่าถึงบาทละ 38,250 บาท (สมาคมผู้ค้าทองคำ, 2567) หรือจะเป็นนาฬิกาข้อมือยี่ห้อ Richard Mille รุ่น RM11-03 McLaren ที่มีมูลค่าสูงกว่า 18,845,000,000 บาท (Chrono24, 2567) จะเห็นได้ว่ามูลค่าของทรัพย์สินในอดีตกับปัจจุบันมีความแตกต่างกันอย่างมาก การที่จะให้เจ้าสำนักโรงแรมหรือเจ้าของสถานที่เช่นว่านั้นมีความรับผิดชอบในอดีตน่าจะไม่เป็นธรรมต่อคนเดินทางหรือแขกผู้เข้าพักอาศัยนัก ทั้ง ๆ ที่คนเดินทางหรือแขกผู้เข้าพักอาศัยได้นำทรัพย์สินดังกล่าวเข้ามาและได้เก็บไว้ในตู้ในรั้วที่ทางโรงแรม ไฮเต็ล รีสอร์ท ห้องพัก หรือสถานที่พักเช่นว่านั้นจัดไว้บริการแล้วเกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินของคนเดินทางหรือแขกผู้เข้าพักอาศัยได้เข้ามาพัก โรงแรม ไฮเต็ล รีสอร์ท ห้องพัก หรือสถานที่พักเช่นว่านั้น จึงทำให้เกิดปัญหาว่าการเก็บทรัพย์สินในตู้เซฟในโรงแรมถือเป็นการฝากทรัพย์สินหรือไม่ และขอบเขตความรับผิดชอบของเจ้าสำนักโรงแรมมีความเหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบันนี้หรือไม่ เพียงใด

ผลการศึกษาค้นคว้างานวิจัยพบว่า ปัจจุบันธุรกิจการให้บริการที่พักอาศัยประเภทเซอร์วิสอพาร์ทเมนท์ (Service Apartment) เกสต์เฮ้าส์ (Guest House) แมนชั่น (Mansion) คอนโดมิเนียมไฮเต็ล (Condominium Hotel) โมเต็ล (Motel) และรีสอร์ท (Resort) เป็นต้น ยังไม่มีกฎหมายใดกำหนดความรับผิดชอบไว้เฉพาะสำหรับธุรกิจดังกล่าว ไม่ว่าจะเป็นความเสียหายที่เกิดจากการกระทำของเจ้าสำนักโรงแรมหรือความเสียหายที่เกิดจากการกระทำของลูกค้าหรือแม้แต่ความเสียหายที่เกิดจากสัตว์เลี้ยงของเจ้าสำนักโรงแรมเอง (Stewart, D. A., 1994) กรณีความเสียหายเกิดจากโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างเจ้าสำนักโรงแรมมีลักษณะความรับผิดชอบเด็ดขาดหากมีความเสียหายเกิดขึ้น (Grant, D., 2005) ปัญหาการปรับใช้กฎหมายในเรื่องความรับผิดชอบของเจ้าสำนักโรงแรมต่อทรัพย์สินของคนเดินทางยังไม่มีกฎหมายที่ใช้บังคับโดยตรงกับความรับผิดชอบที่ทรัพย์สินของคนเดินทางหรือแขกผู้เข้าพักอาศัยสูญหายหรือเสียหาย ไม่ว่าจะเป็นทรัพย์สินที่ได้ฝากไว้หรือทรัพย์สินสูญหายระหว่างการเข้าพักอาศัย (Meilani, D. et al., 2015) อย่างไรก็ตาม หากเจ้าสำนักโรงแรมสามารถพิสูจน์ได้ว่าได้ใช้ความระมัดระวังเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความเสียหาย ซึ่งความระมัดระวังตามสมควรเป็นเรื่องที่ต้องพิจารณาเป็นรายกรณี (Radolović, O., 2010) ปัจจุบันการประกอบธุรกิจการให้บริการที่พักอาศัยกลายมาเป็นธุรกิจอย่างแพร่หลายในสังคมปัจจุบัน เพื่อเข้ามาศึกษา หรือทำงาน หรือท่องเที่ยว ก็ล้วนแต่ทำให้ธุรกิจประเภทนี้มีความเจริญเติบโตมากขึ้น แต่ปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวกับความรับผิดชอบของเจ้าสำนักโรงแรมต่อการรับฝากทรัพย์สินกลับยังไม่พบว่ามีมาตรการทางกฎหมายใดที่นำมาใช้ควบคุมดูแลได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Plessis, P. D., 2007)

## วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาหลักกฎหมายลักษณะฝากทรัพย์สินตามมาตรา 657 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของประเทศไทย
2. เพื่อศึกษา วิเคราะห์ปัญหาความรับผิดของเจ้าสำนักโรงแรมต่อคนเดินทางหรือแขกอาศัยตามมาตรา 675 วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของประเทศไทย เปรียบเทียบกับ The Hotel Proprietors Act 1956 แห่งสหราชอาณาจักร และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เยอรมัน
3. เพื่อให้ทราบแนวทางแก้ไขปัญหาลักษณะกฎหมายมาตรา 675 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

## ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มุ่งศึกษาเกี่ยวกับปัญหาความรับผิดของเจ้าสำนักโรงแรมต่อการรับฝากทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งผู้วิจัยดำเนินงานตามขั้นตอนดังนี้

1. การเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยกำหนดตามเนื้อหาและทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัยฉบับนี้ รวมทั้งได้นำไปปรึกษาผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบความถูกต้องของกฎหมายต่างประเทศ
2. ศึกษาเอกสาร แนวคิดของงานวิจัย และหลักกฎหมายของประเทศไทย สหราชอาณาจักร และเยอรมัน
3. ทำการวิเคราะห์แนวคิด หลักกฎหมายเพื่อเปรียบเทียบระหว่างประมวลแพ่งและพาณิชย์ของไทย มาตรา 657 และมาตรา 675 กับบทบัญญัติเกี่ยวกับเจ้าสำนักโรงแรมตาม The Hotel Proprietors Act 1956 แห่ง สหราชอาณาจักร และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ประเทศเยอรมัน (Bürgerliches Gesetzbuch (BGB)) มาตรา 701 และมาตรา 702

## กฎหมายเกี่ยวกับการฝากทรัพย์สินของประเทศไทย

ปัจจุบันประเทศไทยมีกฎหมายที่กำหนดหลักเกณฑ์การฝากทรัพย์สินและขอบเขตความรับผิดของเจ้าสำนักโรงแรมเอาไว้ใน ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์และพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 โดยมีสาระสำคัญ ดังนี้

มาตรา 657 “อันว่าฝากทรัพย์สินนั้น คือสัญญาซึ่งบุคคลหนึ่งเรียกว่าผู้ฝาก ส่งมอบทรัพย์สินให้แก่บุคคลอีกคนหนึ่ง เรียกว่าผู้รับฝาก และผู้รับฝากตกลงว่าจะเก็บรักษาทรัพย์สินนั้นไว้ในอารักขาแห่งตน แล้วจะคืนให้” (สมชาย พงษ์พัฒนาศิลป์, 2559) 3

การฝากทรัพย์สิน หมายความว่า สัญญาซึ่งคู่กรณีแบ่งออกเป็นสองฝ่าย คือผู้ฝากและผู้รับฝากซึ่งทั้งสองฝ่ายตกลงว่าจะเก็บรักษาทรัพย์สินนั้นไว้ในอารักขาของตน วัตถุประสงค์แห่งสัญญาฝากทรัพย์สินต้องเป็นทรัพย์สินที่มีรูปร่าง

และยึดถือเอาได้ สัญญาฝากทรัพย์สินเป็นสัญญาที่ไม่มีแบบ หากแต่สัญญาสมบูรณ์โดยผู้ฝากส่งมอบทรัพย์สินที่ฝากให้ ไปอยู่ในความครอบครองของผู้รับฝาก

ลักษณะการฝากทรัพย์สินมีลักษณะสำคัญ 4 ประการดังต่อไปนี้ (นิรนาม, 2566)

1. เป็นสัญญาที่สมบูรณ์ได้เมื่อมีการส่งมอบทรัพย์สินให้แก่อีกฝ่ายหนึ่ง คือผู้รับฝากทรัพย์สิน
2. วัตถุประสงค์ของสัญญาระหว่างคู่สัญญาสองฝ่ายเป็นทรัพย์สิน
3. วัตถุประสงค์ของสัญญา คือผู้รับฝากตกลงว่าจะเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ในอารักขาแห่งตน และจะคืนทรัพย์สินให้แก่คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง

4. เป็นได้ทั้งสัญญาที่มีค่าตอบแทนและไม่มีค่าตอบแทนในการฝากทรัพย์สิน

ตัวอย่างคำพิพากษาศาลฎีกาที่ไม่ถือเป็นการฝากทรัพย์สิน

**คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1936/2549** การที่จำเลยที่ 2 จัดสถานที่จอดรถให้แก่ลูกค้า ผู้ที่นำรถเข้าไปจอดเป็นผู้หาที่จอดรถเองและเก็บลูกกุญแจรถไว้เอง พนักงานของจำเลยที่ 1 มอบบัตรจอดรถให้ตอนขาเข้าคอยดูแลจัดหาที่จอดรถ และรับบัตรจอดรถคืนตอนขาออกเป็นการช่วยรักษาความปลอดภัยให้แก่ลูกค้าที่นำรถเข้าไปจอด โดยไม่เก็บค่าจอดรถ การที่ลูกค้านำรถเข้าไปจอดดังกล่าวไม่มีลักษณะเป็นการมอบการครอบครองรถให้แก่จำเลยทั้งสอง จึงไม่ใช่สัญญาฝากทรัพย์สินตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 657 โจทก์จึงไม่มีสิทธิฟ้องเรียกค่าเสียหายฐานผิดสัญญาฝากทรัพย์สิน (สำนักวิชาการ, 2566)

บัตรจอดรถของจำเลยที่ 2 ที่พนักงานของจำเลยที่ 1 แจกให้แก่ลูกค้าเมื่อนำรถเข้าจอดในลานจอดรถยนต์เป็นหลักฐานสำคัญที่จะแสดงว่ารถของลูกค้า ซึ่งเข้ามาจอดในลานจอดรถสูญหายอาจเกิดจากพนักงานของจำเลยที่ 1 ปลอ่ยรถออกไปโดยมิได้ตรวจและเรียกบัตรจอดรถคืนหรือเจ้าของรถประมาทเลินเล่อลืมบัตรจอดรถไว้ในรถเป็นเหตุให้คนร้ายที่ลักรถนำบัตรจอดรถไปแสดงต่อพนักงานของจำเลยที่ 1 แล้วนำรถออกไปได้ หรือแม้แต่เจ้าของรถรู้เห็นกับคนร้ายโดยให้บัตรจอดรถแก่คนร้ายให้นำรถออกไปก็เป็นได้ กล่าวคือ บัตรจอดรถของจำเลยที่ 2 ต้องยังอยู่ในความครอบครองของเจ้าของรถ เมื่อไม่ปรากฏว่าโจทก์มีบัตรจอดรถของจำเลยที่ 2 มาแสดงว่าบัตรจอดรถยังอยู่กับโจทก์ ซึ่งเป็นเจ้าของรถยนต์พิพาทแต่พนักงานของจำเลยที่ 1 ประมาทเลินเล่อปลอ่ยรถยนต์พิพาทออกไปโดยมิได้ตรวจบัตรจอดรถ จึงฟังไม่ได้ว่าจำเลยทั้งสองกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้รถยนต์พิพาทสูญหายไป

วัตถุประสงค์ของสัญญาฝากทรัพย์สิน คือ ผู้รับฝากตกลงกับผู้รับฝากทรัพย์สินนั้นว่าจะเก็บรักษาทรัพย์สินนั้นไว้ในอารักขาแห่งตนแล้วจะคืนให้ ถ้าผู้ฝากส่งมอบทรัพย์สินคืนให้โดยไม่มีข้อตกลงเช่นนั้น สัญญานั้นไม่ใช่สัญญาฝากทรัพย์สินและสัญญาฝากทรัพย์สินนั้นจะสมบูรณ์ได้ก็ต่อเมื่อมีการส่งมอบทรัพย์สินให้แก่ผู้รับฝากทรัพย์สิน

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 675 วรรคแรก “เจ้าสำนักต้องรับผิดชอบในการที่ทรัพย์สินของคนเดินทางหรือแขกอาศัยสูญหายหรือบุบสลายไปอย่างไร ๆ แม้ถึงว่าความสูญหายหรือบุบสลายนั้นจะเกิดขึ้นเพราะผู้คนไปมาเข้าออก ณ โรงแรม โฮเตล หรือสถานที่เช่นนั้น ก็คงต้องรับผิดชอบ”

**คำนิยาม** ตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้ (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม, 2566)

“โรงแรม” หมายความว่า สถานที่พักที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ในทางธุรกิจเพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวสำหรับคนเดินทางหรือบุคคลอื่นใดโดยมีค่าตอบแทน ทั้งนี้ ไม่รวมถึง

(1) สถานที่พักที่จัดตั้งขึ้นเพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวซึ่งดำเนินการโดยส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชน หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ หรือเพื่อการกุศล หรือการศึกษา ทั้งนี้ โดยมีใช่เป็นการหาผลกำไรหรือรายได้มาแบ่งปันกัน

(2) สถานที่พักที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้บริการที่พักอาศัยโดยคิดค่าบริการเป็นรายเดือนขึ้นไปเท่านั้น

(3) สถานที่พักอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรม” หมายความว่า ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมตามพระราชบัญญัตินี้ “ผู้จัดการ” หมายความว่า ผู้จัดการโรงแรมตามพระราชบัญญัตินี้

“ผู้พัก” หมายความว่า คนเดินทางหรือบุคคลอื่นใดที่ใช้บริการที่พักชั่วคราวของโรงแรม

เจ้าสำนักโรงแรม หมายความว่า บุคคลผู้ควบคุมและจัดการโรงแรม ซึ่งต้องเป็นผู้ได้รับอนุญาตให้เปิดดำเนินการโรงแรมได้ตามพระราชบัญญัติโรงแรม พุทธศักราช 2547 ได้รับใบอนุญาตและจดทะเบียนโดยถูกต้อง ตั้งขึ้นเพื่อรับสินจ้างสำหรับคนเดินทางหรือผู้ซึ่ง ประสงค์จะหาที่อยู่หรือที่พักชั่วคราว (มยรี พันแสงดาว, 2547)

### กฎหมายของต่างประเทศที่เกี่ยวกับความรับผิดชอบของเจ้าสำนักโรงแรม

ในต่างประเทศนั้นก็ได้อีกกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่และความรับผิดชอบของเจ้าสำนักโรงแรม รวมทั้งการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนต่อความเสียหายหรือบุบสลายอันเกิดแก่ทรัพย์สินที่แขกอาศัยได้นำเข้ามาในโรงแรมด้วย โดยได้ศึกษาของประเทศดังต่อไปนี้

### สหราชอาณาจักร

ได้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับเจ้าสำนักโรงแรมตาม The Hotel Proprietors Act 1956 แห่ง สหราชอาณาจักร เปรียบเทียบประเด็นความรับผิดชอบของเจ้าสำนักโรงแรมตาม พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2499 โดยมีการกำหนดหลักเกณฑ์ต่างๆ เกี่ยวกับหน้าที่และความรับผิดชอบของเจ้าสำนักโรงแรม ไว้ดังนี้

หน้าที่ของเจ้าสำนักโรงแรมต่อทรัพย์สินของแขกอาศัย เจ้าสำนักโรงแรมหน้าที่ที่จะต้องดูแลทรัพย์สินของแขกอาศัย และมีหน้าที่นี้เป็นหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติต่อแขกอาศัย (Guest) เท่านั้น ไม่ใช่หน้าที่ที่ต้องปฏิบัติกับคนเดินทาง (Traveller) ด้วย

แขกอาศัยในที่นี้ หมายถึง บุคคลที่ตกลงมีข้อผูกพันกับทางโรงแรมว่าจะใช้ที่พักอาศัยอย่างน้อยหนึ่งคืน เจ้าสำนักโรงแรมไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบในความเสียหายหรือบุบสลายต่อทรัพย์สินที่แขกอาศัยได้นำเข้ามาในโรงแรม เว้นแต่

1. ในเวลาทรัพย์สินสูญหายหรือบุบสลายนั้น คนเดินทางได้ทำการตกลงผูกพันกับทางโรงแรมที่จะใช้บริการที่พักโรงแรมแล้ว

2. ความสูญหายหรือบุบสลายได้เกิดขึ้นในระหว่างที่คนเดินทางยังเป็นแขกอาศัยของทางโรงแรมอยู่ และยังมีสิทธิที่จะใช้ที่พักแรมได้

ในการชดเช้ค่าสินไหมทดแทนต่อความเสียหายหรือบุบสลายอันเกิดแก่ทรัพย์สินที่นำเข้ามาในโรงแรม ความรับผิดชอบของเจ้าสำนักโรงแรมต่อแขกอาศัยคนหนึ่งคนใดก็ตามจะต้องไม่เกิน 50 ปอนด์ต่อของหนึ่งชิ้น หรือไม่เกิน 100 ปอนด์ต่อของทั้งหมด เว้นแต่

(1) ทรัพย์สินนั้นได้ถูกขโมย สูญหายหรือเสียหายไปเพราะการไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ประมาท เลินเล่อกระทำโดยจงใจของเจ้าสำนักโรงแรมหรือของลูกจ้างของเขา หรือ

(2) ทรัพย์สินนั้นได้ผกไว้ในตู้เซฟหรือฝากไว้อยู่ในความอารักขาดูแลของเจ้าสำนักโรงแรมหรือ ลูกจ้างที่มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องนี้ หรือบุคคลที่ปรากฏว่าเป็นที่เข้าใจได้ว่าเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่นั้น

(3) ในเวลาหลังจากที่แขกอาศัยได้มาถึงโรงแรมแล้ว หากเขาต้องการที่จะฝากทรัพย์สินนั้น แต่ด้วย เพราะเจ้าสำนักโรงแรมหรือลูกจ้างปฏิเสธที่จะรับฝากของนั้นไว้หรือเพราะการไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ของเจ้าสำนัก โรงแรมหรือลูกจ้าง เป็นเหตุให้ไม่อาจจะฝากของนั้นได้

ซึ่งในกรณีข้างต้นเจ้าสำนักโรงแรมไม่สามารถจะอ้างใช้สิทธิในข้อความจำกัดความรับผิดชอบนั้นได้ และจะต้องรับผิดชอบใช้เต็มจำนวน

กฎหมายยังกำหนดต่ออีกด้วยว่า เจ้าสำนักโรงแรมไม่มีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองตาม The Hotel Proprietors Act 1956 2 (3) ดังกล่าวนี เว้นแต่ ในเวลาที่ทรัพย์สินดังกล่าวนั้นได้ถูกนำเข้ามาในโรงแรม ได้มีการแสดงโดยเปิดเผยหรือเป็นที่สังเกตได้ง่าย ซึ่งสำเนาประกาศตามที่ The Hotel Proprietors Act 1956 ได้กำหนดแบบไว้ในสถานที่ที่แขกอาศัยสามารถมองเห็นและอ่านได้อย่างชัดเจน เช่น บริเวณโต๊ะแผนกต้อนรับ หรือประตูทางเข้าหลักของโรงแรม เป็นต้น (ณัฐนันท์ หิรัญรัตน์สกุล, 2556)

### ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เยอรมัน (Bürgerliches Gesetzbuch (BGB))

#### มาตรา 701 การจำกัดความรับผิด ของมีค่า

1. เจ้าของโรงแรมมีหน้าที่รับผิดชอบโรงแรมมีความรับผิดชอบสูงสุดของ 100 เท่าของค่าห้องพักต่อ วัน แต่ไม่เกิน 3,500 ยูโร สำหรับการสูญหายหรือการเสียหายของทรัพย์สินที่ฝากไว้

2. ความรับผิดของเจ้าของโรงแรมไม่จำกัด

(1) ถ้าความสูญเสี การทำลาย หรือความเสียหายมีสาเหตุมาจากตัวเขาหรือผู้ช่วยเหลือของเขา

(2) ถ้าสิ่งของที่นำเข้ามาเป็นของที่เขาสันนิษฐานไว้เพื่อเก็บรักษาหรือที่เขาปฏิเสธที่จะรับไว้ซึ่ง ตรงกันข้ามกับบทบัญญัติของอนุมาตรา (3)

(3) เจ้าของโรงแรมมีหน้าที่ต้องรับเงิน หลักทรัพย์ ของมีค่า และของมีค่าอื่น ๆ เพื่อเก็บรักษาไว้ อย่างปลอดภัย เว้นแต่ของเหล่านั้นจะมีมูลค่ามากเกินไปหรือมีขนาดใหญ่ เมื่อคำนึงถึงขนาดหรือสถานะของ โรงแรมหรือหากเป็นของอันตราย เขาอาจต้องการให้จัดตั้งในภาชนะปิดหรือภาชนะที่ปิดสนิท

### มาตรา 702 ข้อจำกัดความรับผิดชอบ: ทรัพย์สินมีค่า

(1) ผู้ประกอบการที่พังกจะต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายตามมาตรา 701 เฉพาะในกรณีที่มูลค่าความเสียหายไม่เกินจำนวนที่คิดเป็นหนึ่งร้อยเท่าของค่าที่พังกสำหรับหนึ่งวัน แต่ไม่น้อยกว่า 600 ยูโร และไม่เกิน 3,500 ยูโร สำหรับเงิน หลักทรัพย์ และทรัพย์สินมีค่า ให้ใช้จำนวน 800 ยูโร แทนจำนวน 3,500 ยูโร

(2) ความรับผิดชอบของผู้ประกอบการที่พังกไม่มีข้อจำกัด

ในกรณีที่ผู้ประกอบการที่พังกหรือผู้ช่วยเหลือของผู้ประกอบการที่พังกมีความผิดในการสูญหายเสียหาย หรือชำรุด

ในกรณีที่สิ่งของที่น่ามานั้นเป็นสิ่งของที่ผู้ประกอบการที่พังกรับไว้ดูแล หรือปฏิเสธที่จะรับไว้ดูแล โดยไม่เป็นไปตามบทบัญญัติของวรรค (3)

(3) ผู้ประกอบการที่พังกมีหน้าที่ต้องรับเงิน หลักทรัพย์ ทรัพย์สินมีค่า และของมีค่าอื่น ๆ ไว้ดูแล เว้นแต่จะเป็นทรัพย์สินที่มีมูลค่าสูงเกินควร หรือมีขนาดใหญ่โตเกินไปเมื่อเทียบกับขนาดหรือฐานะของที่พังก หรือเป็นทรัพย์สินที่เป็นอันตราย ผู้ประกอบการที่พังกอาจขอให้ส่งมอบทรัพย์สินดังกล่าวในลักษณะที่ปิดหรือผนึก (นิรนาม, 2566)

### อภิปรายผลการศึกษา

จากการศึกษาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 657 มาตรา 675 และพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 แล้ว ผู้เขียนเห็นว่าประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ยังมีช่องว่างอยู่บางประการที่อาจทำให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่แขกหรือผู้เข้าพักอาศัยได้ ดังต่อไปนี้

1. จากการศึกษาลักษณะเฉพาะของฝากทรัพย์สินตามมาตรา 657 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของประเทศไทย เปรียบเทียบกับ The Hotel Proprietors Act 1956 แห่ง สหราชอาณาจักร และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เยอรมัน กรณีคนเดินทางหรือแขกผู้เข้าพักอาศัยได้เข้ามาพัก โรงแรม โฮเทล รีสอร์ท ห้องพัก หรือสถานที่พังกเช่นว่านั้นแล้ว คนเดินทางหรือแขกผู้เข้าพักอาศัยได้นำทรัพย์สินไว้ในตู้นิรภัยที่ทางสถานที่พังกได้จัดเตรียมไว้ให้ จะถือเป็นการฝากทรัพย์สินต่อเจ้าสำนักโรงแรมแล้วหรือไม่ ผู้วิจัยพบว่า การที่ผู้ฝากและผู้รับฝากทำสัญญากันซึ่งผู้ฝากทรัพย์สินจะส่งมอบทรัพย์สินให้แก่ผู้รับฝากทรัพย์สิน จากการที่ผู้เข้าพักอาศัยได้เข้าพักอาศัยโรงแรม โฮเทล รีสอร์ท หรือสถานที่พังกเช่นว่านั้นแล้ว กรณีที่ทางสถานที่พังกได้เตรียมตู้นิรภัยไว้ให้และผู้เข้าพักอาศัยได้นำทรัพย์สินไว้ในตู้นิรภัยที่ทางสถานที่พังกได้เตรียมไว้ให้ จึงมีประเด็นปัญหาว่าตู้นิรภัยที่ทางโรงแรม โฮเทล หรือรีสอร์ท ได้จัดไว้ให้ นั้นมีไว้เพื่ออะไร หากมีไว้เพื่อให้คนเดินทางหรือแขกผู้เข้าพักอาศัยใช้เก็บรักษาทรัพย์สินเพื่อให้เกิดความปลอดภัยแก่ทรัพย์สินในขณะที่เข้ามาพังกที่โรงแรม โฮเทลหรือ รีสอร์ท จะเห็นได้ว่าทั้ง The Hotel Proprietors Act 1956 แห่งสหราชอาณาจักร และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เยอรมันที่กล่าวมาข้างต้นต่างให้ความสำคัญคุ้มครองแก่ผู้เข้าพักอาศัยและกำหนดความรับผิดชอบให้เจ้าสำนักโรงแรมครอบคลุมกว่าประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของประเทศไทย ไม่ว่าจะเป็นพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2499 แห่งสหราชอาณาจักร ในข้อ 2 (2) ที่มีหลักว่า “การชดใช้ค่าสินไหมทดแทนต่อความเสียหายหรือบุบสลาย

อันเกิดแก่ทรัพย์สินที่นำเข้ามาในโรงแรม ความรับผิดชอบของเจ้าสำนักโรงแรมต่อแขกอาศัยคนหนึ่งคนใดก็ตาม จะต้องไม่เกิน 50 ปอนด์ต่อของหนึ่งชิ้นหรือไม่เกิน 100 ปอนด์ต่อของทั้งหมด เว้นแต่... (2) ทรัพย์สินนั้นได้ฝากไว้ในตู้เซฟหรือฝากไว้ในความอารักขาดูแลของเจ้าสำนักโรงแรมหรือลูกจ้างที่มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องนี้ หรือบุคคลที่ปรากฏว่าเป็นที่เข้าใจได้ว่าเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่นั้น ในกรณีข้างต้นเจ้าสำนักโรงแรมไม่สามารถจะอ้างใช้สิทธิในข้อความจำกัดความรับผิดชอบนั้นได้และจะต้องรับผิดชอบใช้เต็มจำนวน” และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เยอรมัน มาตรา 702 ที่ได้บัญญัติว่า “เจ้าสำนักโรงแรมมีความรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นจำนวนมากตามข้อ (1)” หรือ ในมาตรา 701 ข้อ 2. “ความรับผิดชอบของเจ้าของโรงแรมไม่จำกัดถ้า (1) ถ้าความสูญเสียการทำลาย หรือความเสียหายมีสาเหตุมาจากตัวเขาหรือผู้ช่วยเหลือของเขา” หมายความว่า หากทรัพย์สินของแขกหรือผู้เข้าพักอาศัยได้รับความเสียหายหรือสูญเสียโดยมีสาเหตุจากโรงแรม โฮเตล หรือ รีสอร์ท เจ้าสำนักโรงแรมจะมีความรับผิดชอบโดยไม่จำกัดจำนวน

ผู้เขียนมีความเห็นว่า การที่คนเดินทางหรือแขกผู้เข้าพักอาศัยได้นำทรัพย์สินเก็บไว้ในตู้ที่นิรภัยที่ทางโรงแรมจัดไว้ให้ในห้องพักถือเป็นการฝากทรัพย์สินต่อเจ้าสำนักโรงแรม จึงเห็นควรให้แก้ไขเพิ่มเติมในส่วนของความรับผิดชอบของเจ้าสำนักโรงแรมโดยระบุให้ชัดเจนว่าการฝากทรัพย์สินในตู้ที่นิรภัยที่ทางโรงแรมเตรียมไว้ให้ถือเป็นการฝากทรัพย์สินต่อเจ้าสำนักโรงแรม และเจ้าสำนักโรงแรมต้องรับผิดชอบคนเดินทางหรือแขกผู้เข้าพักอาศัยที่เข้าพักโรงแรม หากเกิดความสูญหายหรือบุบสลายได้เกิดขึ้นในระหว่างที่คนเดินทางยังเป็นแขกอาศัยของโรงแรมอยู่และยังมีสิทธิที่จะใช้ที่พักรวมได้ อีกทั้งพระราชบัญญัติโรงแรมฯ สหราชอาณาจักรยังได้ระบุให้ “ทรัพย์สินที่ได้ฝากไว้ในตู้เซฟหรือฝากไว้ในความอารักขาดูแลของเจ้าสำนักโรงแรมไม่สามารถอ้างจำกัดความรับผิดชอบได้และต้องรับผิดชอบใช้เต็มจำนวน” เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมต่อคนเดินทางหรือแขกผู้เข้าพักอาศัยที่เข้าพักโรงแรมในกรณีที่ได้เก็บทรัพย์สินไว้ในตู้ที่นิรภัยที่ทางโรงแรมจัดไว้ให้ให้มากที่สุด

2. จากการศึกษา วิเคราะห์ปัญหาความรับผิดชอบของเจ้าสำนักโรงแรมต่อคนเดินทางหรือแขกอาศัย ตามมาตรา 675 วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของประเทศไทย เปรียบเทียบกับ The Hotel Proprietors Act 1956 แห่งสหราชอาณาจักร และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เยอรมัน เจ้าสำนักโรงแรมจะอ้างข้อยกเว้นจำกัดความรับผิดชอบได้หรือไม่ เพียงใด เพื่อให้สอดคล้องและมีสภาพเหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจยุคปัจจุบัน พบว่าตามมาตรา 675 กำหนดให้ เจ้าสำนักโรงแรมมีหน้าที่รับผิดชอบต่อบรรดาทรัพย์สินของคนเดินทางหรือแขกอาศัย ไม่ว่าจะความเสียหายจะเกิดจากความผิดของโรงแรม หรือเป็นการกระทำของผู้คนที่เข้าออกไปมา ณ โรงแรม โฮเตล หรือสถานที่เช่นนั้น โดยกรณีตามมาตรา 675 วรรคสอง เป็นความรับผิดชอบแบบจำกัดจำนวน กล่าวคือ ทรัพย์สินของคนเดินทางหรือแขกอาศัยที่นำมาไว้ในโรงแรมหรือสถานที่เช่นนั้น เจ้าสำนักจะรับผิดชอบโดยไม่จำกัดจำนวนเฉพาะทรัพย์สินที่ไม่ใช่เงินทองตรา ธนบัตร ตัวเงิน พันธบัตร ใบหุ้น ใบหุ้นกู้ ประทวนสินค้า อัญมณี หรือของมีค่าอย่างอื่นๆ เป็นต้นว่า กระเป๋าเดินทาง เสื้อผ้า แต่ถ้าเป็นเงินทองตรา ธนบัตร ตัวเงิน พันธบัตร ใบหุ้น ใบหุ้นกู้ ประทวนสินค้า อัญมณี หรือของมีค่าอย่างอื่นๆ แล้วเจ้าสำนักจะรับผิดชอบจำกัดเพียง 5,000 บาทเท่านั้น เจ้าสำนักจะรับผิดชอบแบบไม่จำกัดจำนวนก็ต่อเมื่อคนเดินทางหรือแขกอาศัยได้ฝากของมีค่าดังกล่าวไว้ให้แก่เจ้าสำนักโดยบอกราคาไว้โดยชัดแจ้งแล้วเท่านั้น

ซึ่งในมาตรา 675 วรรคสองนี้ กำหนดให้คนเดินทางหรือแขกอาศัยเก็บเอาไว้เอง หากเกิดสูญหายหรือบุบสลายไป เจ้าสำนักโรงแรมรับผิดชอบจำกัดเพียงห้าพันบาทเท่านั้น ไม่ว่าจะเป็นอย่างมีค่าก็สิ่งก็ตาม หรือ ของมีค่าเหล่านั้นจะมีราคามหาศาลเท่าใดก็ตาม แต่ถ้าคนเดินทางหรือแขกอาศัยได้ฝากไว้แก่เจ้าสำนักโรงแรมและบอกราคาแห่งของนั้นชัดเจนแล้ว ถ้าเกิดสูญหายไปเจ้าสำนักโรงแรมต้องรับผิดชอบตามที่บอกไว้ แต่ถ้าเกิดบุบสลายไปก็รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเท่าที่บุบสลายนั้นตามความเป็นจริง ไม่ใช่จำกัดเพียงห้าพันบาท ดังคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 9284/2544 วินิจฉัยว่าทรัพย์สินของโจทก์ที่หายคือ นาฬิกาเรือนทองฝังเพชร สายสร้อยทองคำ เหริยพลวงพอกุมกรอบทองคำล้อมเพชร พระนางพญาเลี่ยมทอง ตุ้มหูเพชร เข็มกลัดเพชร และเงินสดทรัพย์สินดังกล่าวเกี่ยวกับเงินทองตรา ธนบัตร อัญมณี และของมีค่าอื่นๆ ตาม ป.พ.พ. มาตรา 675 วรรคสอง ให้จำกัดความรับผิดไว้เพียง 500 บาท (ปัจจุบัน 5,000 บาท) เว้นแต่จะได้ฝากของมีค่าเช่นนี้ไว้แก่เจ้าสำนักและได้บอกราคาแห่งของนั้นชัดเจน โจทก์เป็นคนเดินทางหรือแขกอาศัย เมื่อไม่ฝากของมีค่าไว้ เจ้าสำนักจึงรับผิดเพียง 500 บาท ไม่ว่าจะของมีค่านั้นผู้เดินทางจะสวมใส่มาโดยเปิดเผยหรือไม่ก็ตาม และหาใช่ว่าจะต้องฝากทรัพย์สินเฉพาะผู้ลงทะเบียนเข้าพักในโรงแรมไม่

แม้โดยทั่วไปเจ้าสำนักจะต้องรับผิดโดยไม่จำกัดจำนวน (มาตรา 675 วรรคหนึ่ง) หรือรับผิดโดยจำกัดจำนวน (มาตรา 675 วรรคสองตอนแรก) แต่อย่างไรก็ตามยังมีข้อยกเว้นอยู่ 3 ประการในมาตรา 675 วรรคสามว่าเจ้าสำนักไม่ต้องรับผิด ในกรณีเหตุสุดวิสัย หรือเพราะสภาพแห่งทรัพย์สิน หรือเกิดเพราะความผิดของคนเดินทางหรือแขกผู้เข้าพักอาศัยเอง เท่านั้น ยกตัวอย่างเช่นกรณีข่าวเหตุการณ์ไฟไหม้บ้านพักหรูของโซเนวาซีรี ตำบลเกาะกูด อำเภอเกาะกูด จังหวัดตราด เมื่อวันที่ 6 มีนาคม พ.ศ. 2565 ที่นักแสดงได้เข้าพักโรงแรมโดยมีของมีค่า คือนาฬิกามูลค่า 21 ล้านบาทถูกไฟไหม้จนเกิดความเสียหายจนไม่สามารถใช้งานได้ จากกรณีข้างต้นอ้างตามสภาพความเป็นจริง ถ้าเราเป็นเจ้าของนาฬิกามูลค่า 21 ล้านบาทนั้น ทางผู้เข้าพักอาศัยก็ไม่ประสงค์ที่จะแจ้งราคาต่อเจ้าสำนักโรงแรมอยู่แล้วเพราะเป็นทรัพย์สินส่วนตัวและมีมูลค่ามาก เนื่องด้วยกลัวว่าจะเป็นอันตรายมากขึ้นหากแจ้ง ดังนั้นประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 675 วรรคสอง ที่บัญญัติให้จำกัดความรับผิดไว้เพียงห้าพันบาทจึงเห็นว่าเป็นการจำกัดความรับผิดที่น้อยเกินไปหากเทียบกับมูลค่าทรัพย์สินและสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบันนี้

ผู้วิจัยเห็นว่าควรจะให้มีการแก้ไขจำนวนความรับผิดให้มากกว่าห้าพันบาทตามยุคสมัยและสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบัน อีกทั้งการที่คนเดินหรือผู้เข้าพักสถานที่พักส่วนใหญ่ไม่ได้แจ้งราคาทรัพย์สินต่อเจ้าสำนักแต่ได้นำทรัพย์สินไปเก็บทรัพย์สินไว้ในตู้นิรภัยที่ทางโรงแรมจัดไว้บริการในห้องพัก จึงเห็นว่าเป็นการฝากทรัพย์สินต่อเจ้าสำนักโรงแรม จึงเห็นควรให้แก้ไขเพิ่มเติมในส่วนของการรับผิดของเจ้าสำนักโรงแรมโดยระบุให้ชัดเจนว่าการฝากทรัพย์สินในตู้นิรภัยที่ทางโรงแรมเตรียมไว้ให้เป็นการฝากทรัพย์สินต่อเจ้าสำนักโรงแรม และเจ้าสำนักโรงแรมต้องรับผิดชอบต่อคนเดินทางหรือแขกผู้เข้าพักอาศัยที่เข้าพักโรงแรมตามที่ได้กล่าวแล้ว

3. จากกรณีศึกษาและวิเคราะห์ที่กล่าวมาแล้วทำให้ทราบแนวทางแก้ไขปัญหาหลักกฎหมายมาตรา 675 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พบว่ายังไม่มียกเว้นกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดค่าตอบแทนการ

ฝากทรัพย์สินของประเทศไทยและของต่างประเทศ เช่นนี้ผู้วิจัยจึงเห็นควรให้มีการกำหนดค่าตอบแทนในการฝากทรัพย์สินต่อเจ้าสำนักโรงแรม โฮเทล รีสอร์ท หรือสถานที่เช่นนั้น เพื่อเป็นหลักประกันว่าเจ้าสำนักโรงแรมจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในกรณีทรัพย์สินที่ฝากไว้ได้สูญหายหรือเสียหาย เมื่อความสูญหายหรือเสียหายนั้นเกิดแก่ทรัพย์สินที่ได้รับฝากต่อเจ้าสำนักโรงแรม เพื่อคุ้มครองทรัพย์สินของผู้เดินทางหรือแขกผู้เข้าพักอาศัย ในส่วน of ค่าตอบแทนในการฝากทรัพย์สินต่อเจ้าสำนักโรงแรมเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมต่อเจ้าสำนักโรงแรมและแขกผู้เข้าพักอาศัยทั้งสองฝ่าย

### บทสรุป

ปัญหาว่าการเก็บทรัพย์สินในตู้เซฟในโรงแรมถือเป็นการฝากทรัพย์สินหรือไม่ และขอบเขตความรับผิดชอบของเจ้าสำนักโรงแรมมีความเหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบันนี้หรือไม่ เพียงใด ทำให้เกิดเป็นประเด็นข้อปัญหาทางกฎหมาย 3 ประเด็น จึงสรุปประเด็นได้ดังนี้

1. เมื่อการฝากทรัพย์สินต่อเจ้าสำนักโรงแรมตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 675 คือ การที่คนเดินทางหรือแขกผู้เข้าพักอาศัยได้เข้ามาพักโรงแรมหรือสถานที่เช่นนั้น และได้นำทรัพย์สินของตนโดยตกลงกับเจ้าสำนักโรงแรมว่าจะเก็บรักษาทรัพย์สินนั้นไว้ในอารักขาของตน แต่กรณีคนเดินทางหรือแขกผู้เข้าพักอาศัยได้เข้าพักโรงแรมได้นำทรัพย์สินในตู้เซฟที่ทางโรงแรมเตรียมไว้ให้ เห็นว่าการที่โรงแรมนั้นได้เตรียมตู้เซฟไว้ให้บริการนั้นถือเป็นการฝากทรัพย์สินต่อเจ้าสำนักโรงแรม จึงเห็นควรให้แก้ไขเพิ่มเติมในส่วน of ความรับผิดชอบ of เจ้าสำนักโรงแรม โดยระบุให้ชัดเจนว่าการฝากทรัพย์สินในตู้เซฟที่ทางโรงแรมเตรียมไว้ให้เป็นการฝากทรัพย์สินต่อเจ้าสำนักโรงแรม และเจ้าสำนักโรงแรมต้องรับผิดชอบต่อคนเดินทางหรือแขกผู้เข้าพักอาศัยที่เข้าพักโรงแรม หากเกิดความสูญหายหรือบุบสลายได้เกิดขึ้นในระหว่างที่คนเดินทางยังเป็นแขกอาศัย of โรงแรมอยู่และยังมีสิทธิที่จะใช้ที่พักรวมได้ อีกทั้ง The Hotel Proprietors Act 1956 แห่งสหราชอาณาจักรยังได้ระบุให้ “ทรัพย์สินที่ได้ฝากไว้ในตู้เซฟหรือตู้เซฟในความปลอดภัยของเจ้าสำนักโรงแรมไม่สามารถอ้างจำกัดความรับผิดชอบได้และต้องรับผิดชอบใช้เต็มจำนวน โดยเทียบเคียงปรับใช้ตาม The Hotel Proprietors Act 1956 แห่ง สหราชอาณาจักร

2. กรณีคนเดินทางหรือแขกผู้เข้าพักอาศัยได้เข้าพักโรงแรมโดยไม่ได้แจ้งราคาทรัพย์สินเมื่อเข้าพักต่อเจ้าสำนักโรงแรม จากกรณีนี้เมื่อทรัพย์สินนั้นมีมูลค่าสูงมากจนบางครั้งคนเดินทางหรือแขกผู้เข้าพักอาศัยก็ไม่ประสงค์ที่จะแจ้งราคาแก่เจ้าสำนักโรงแรม เพราะเกรงว่าทรัพย์สินนั้นจะสูญหาย และเมื่อความเสียหายเกิดแก่ทรัพย์สินที่มีมูลค่ามากนั้น การจำกัดความรับผิดชอบไว้เพียงห้าพันบาทตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 675 วรรคสองนั้น ในปัจจุบันจึงเห็นว่าเป็นจำนวนที่น้อยเกินไป ดังนั้นเห็นควรว่าคนเดินทางหรือแขกผู้เข้าพักไม่จำเป็นต้องแจ้งต่อเจ้าสำนักโรงแรมทุกครั้งเมื่อเข้าพักโรงแรม เพราะส่วนใหญ่คนเข้าพักโรงแรมไม่ได้แจ้งราคาทรัพย์สินเมื่อเข้าพักอยู่แล้ว เมื่อความเสียหายเกิดแก่ทรัพย์สินมีค่านั้นจึงต้องมีการแก้ไขจำนวนการจำกัดความรับผิดชอบให้มากกว่าห้าพันบาท ตามยุคสมัยและสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบัน อย่างเช่นตาม The Hotel Proprietors Act 1956 แห่ง สหราชอาณาจักร

3. เมื่อการฝากทรัพย์สินต่อเจ้าสำนักโรงแรมนั้นจะมีค่าตอบแทนในการฝากทรัพย์สินหรือไม่ก็ได้ จึงเห็นควรเพิ่มเติมว่าในการฝากทรัพย์สินต่อเจ้าสำนักโรงแรมต้องมีค่าตอบแทนในการฝากทรัพย์สินทุกครั้ง เพื่อเป็นหลักประกันว่าเจ้าสำนักโรงแรมจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเมื่อเกิดความเสียหายหรือสูญหายเกิดแก่ทรัพย์สินนั้น

### ข้อเสนอแนะ

1. ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของไทยควรเพิ่มหน้าที่และความรับผิดชอบของเจ้าสำนักโรงแรมโดยระบุให้ชัดเจนว่าการฝากทรัพย์สินโดยการฝากทรัพย์สินในตู้নিরภัยที่ทางโรงแรมเตรียมไว้ให้เป็นการฝากทรัพย์สินต่อเจ้าสำนักโรงแรมโดยให้แก้ไขเพิ่มเติมดังนี้

มาตรา 675 วรรคหนึ่ง แก้ไขเป็น “เจ้าสำนักโรงแรมไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบในความสูญหายหรือบุบสลายต่อทรัพย์สินที่ของคณเดินทางหรือแขกอาศัยได้นำเข้ามาในโรงแรม โฮเต็ล หรือสถานที่เช่นนั้น เว้นแต่

(1) ในเวลาทรัพย์สินสูญหายหรือบุบสลายนั้น คนเดินทางได้ทำการตกลงผูกพันกับทางโรงแรมที่จะใช้บริการที่พักแรมแล้ว

(2) ความสูญหายหรือบุบสลายได้เกิดขึ้นในระหว่างที่คนเดินทางยังเป็นแขกอาศัยของทางโรงแรมอยู่และยังมีสิทธิที่จะใช้ที่พักแรมได้”

2. ควรจะให้มีการแก้ไขจำนวนความรับผิดชอบมากกว่าห้าพันบาท ตามยุคสมัยและเศรษฐกิจในปัจจุบัน ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 675 วรรคสอง ดังนี้

มาตรา 675 วรรคสอง แก้ไขเป็น “ในการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนต่อความเสียหายหรือบุบสลายอันเกิดแก่ทรัพย์สินที่นำเข้ามาในโรงแรม โฮเต็ล หรือสถานที่เช่นนั้น ความรับผิดชอบของเจ้าสำนักโรงแรมต่อคนเดินทางหรือแขกอาศัยคนหนึ่งคนใดก็ตาม ให้จำกัดไว้เพียงห้าพันบาท เว้นแต่

(1) ทรัพย์สินนั้นได้ถูกขโมย สูญหายหรือเสียหายไป เพราะการไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ประมาทเลินเล่อกระทำโดยจงใจของเจ้าสำนักโรงแรมหรือของลูกจ้างของเขา หรือ

(2) ทรัพย์สินนั้นได้ฝากไว้ในตู้เซฟหรือฝากไว้อยู่ในความอารักขาดูแลของเจ้าสำนักโรงแรมหรือลูกจ้างที่มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องนี้ หรือบุคคลที่ปรากฏว่าเป็นที่เข้าใจได้ว่า เป็นผู้ที่มีอำนาจหน้าที่นั้น

(3) ในเวลาหลังจากที่แขกอาศัยได้มาถึงโรมแรมแล้ว หากเขาต้องการที่จะฝากทรัพย์สินนั้น แต่ด้วยเพราะเจ้าสำนักโรงแรมหรือลูกจ้างปฏิเสธที่จะรับฝากของนั้นไว้หรือเพราะการไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ของเจ้าสำนักโรงแรมหรือลูกจ้าง เป็นเหตุให้ไม่อาจจะฝากของนั้นได้

ในกรณีข้างต้นเจ้าสำนักโรงแรมไม่สามารถจะอ้างใช้สิทธิในข้อความจำกัดความรับผิดชอบนั้นได้ และจะต้องรับผิดชอบใช้เต็มจำนวน”

3. การเข้าพักโรงแรม โฮเต็ล รีสอร์ท หรือสถานที่เช่นนั้น ในการรับฝากทรัพย์สินต่อเจ้าสำนักโรงแรมทุกครั้งควรมีค่าตอบแทนในการรับฝากทรัพย์สินเพื่อเป็นหลักประกันว่าเจ้าสำนักโรงแรมจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในกรณีทรัพย์สินที่ฝากไว้ได้สูญหายหรือเสียหาย เมื่อความสูญหายหรือเสียหายนั้นเกิดแก่ทรัพย์สินที่ได้รับฝากต่อเจ้าสำนักโรงแรมโดยมีกฎหมายบัญญัติว่าการฝากทรัพย์สินต่อเจ้าสำนักโรงแรมต้องมีค่าตอบแทนทุก

ครั้งเมื่อฝากทรัพย์สิน และเจ้าสำนักโรงแรมต้องรับผิดชอบเมื่อมีการฝากทรัพย์สินของคนเดินทางหรือผู้เข้าพักอาศัยโรงแรม ในหมวด 3 วิธีเฉพาะสำหรับเจ้าสำนักโรงแรม เห็นควรให้มีการบัญญัติให้เก็บค่าตอบแทนในการฝากทรัพย์สินเข้าไป ในค่าห้องพัก โดยเพิ่มมาตราต่อไปนี้

มาตรา 675/1 ความว่า “เมื่อคนเดินทางหรือแขกอาศัยเข้าพักโรงแรม โฮเต็ล หรือสถานที่พักเช่น  
ว่านั้นแล้วเข้าทำสัญญาฝากทรัพย์สินต่อเจ้าสำนักโรงแรม ถ้าได้ให้ค่าตอบแทนในการฝากทรัพย์สินต่อเจ้าสำนักโรงแรม  
แล้วไซ้ร้ ถือว่าการให้ค่าตอบแทนในการฝากทรัพย์สินนั้นเป็นพยานหลักฐานว่าสัญญาฝากทรัพย์สินได้ทำขึ้นแล้ว อนึ่ง  
ค่าตอบแทนในการฝากทรัพย์สินนี้ย่อมเป็นหลักประกันว่าเจ้าสำนักโรงแรมจะรับผิดชอบต่อทรัพย์สิน เมื่อเกิดความ  
เสียหายหรือสูญหายต่อทรัพย์สินของคนเดินทางหรือแขกอาศัยเข้าพักโรงแรม โฮเต็ล หรือสถานที่พักเช่นว่านั้น”

## เอกสารอ้างอิง

### ภาษาไทย

สมาคมผู้ค้าทองคำ. (2567). *ราคาทองคำประจำวัน*. สืบค้นเมื่อ 25 มีนาคม 2567, จาก

<https://www.goldtraders.or.th/DailyPrices.aspx>

Chrono24. (2567). *ราคานาฬิกา*. สืบค้นข้อมูลเมื่อ 25 มีนาคม 2567 จาก

<https://www.chrono24.com/search/index.htm?query=RM1103+McLaren&dosearch=true&searchexplain=1&watchTypes=&accessoryTypes=>

นิรนาม. (2566). *สัญญาฝากทรัพย์สิน*. สืบค้นข้อมูลเมื่อ 25 มีนาคม 2567, จาก [http://old-book.ru.ac.th/e-book/LA209\(S\)LW211\(S\)54/LA209-2-1.pdf](http://old-book.ru.ac.th/e-book/LA209(S)LW211(S)54/LA209-2-1.pdf)

สำนักวิชาการ. (2566). *คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1936/2549*. สืบค้นข้อมูลเมื่อ 25 มีนาคม 2567, จาก

<https://deka.in.th/view-268635.html>

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม. (2566). *พระราชบัญญัติโรงแรม พุทธศักราช 2547*. สืบค้นเมื่อ 25 มีนาคม 2567,

จาก <https://www.dip.go.th/Portals/0/patuemoh/fatu/กฎหมาย/การค้าและการบริการ/พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547.pdf>

มยุรี พันแสงดาว. (2547). *กฎหมายธุรกิจโดยเฉพาะส่วนที่เกี่ยวกับประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์*

BUSINESS LAW LW 215. (หน้า 225). *ภาควิชากฎหมายแพ่งคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง*.

ณัฐนันท์ หิรัญรัตน์สกุล. (2556). ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม.

วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขานิติศาสตร์, คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. หน้า 61.

นิรนาม. (2566). German Civil Code BGB Section 702[ออนไลน์].//เข้าถึงเมื่อ 31 มีนาคม 2567.//เข้าถึงจาก [https://www.gesetze-im-internet.de/englisch\\_bgb/](https://www.gesetze-im-internet.de/englisch_bgb/).

### ภาษาอังกฤษ

Federal Office of Justice (2024). Bürgerliches Gesetzbuch (BGB), Section 701 Liability of the innkeeper, Section 702 Limitation of liability; valuables. Federal Ministry of Justice. Online February 12, 2024, from [https://www.gesetze-im-internet.de/englisch\\_bgb/englisch\\_bgb.html#p3864](https://www.gesetze-im-internet.de/englisch_bgb/englisch_bgb.html#p3864)

Grant, D. (2005). Hotelkeepers' Liability for the Property of Guests-Part Two. *Int'l Travel LJ*, 148.

Meilani, D., & Anugrah, I. (2015). The Design of Hotel Performance Management System in Padang. In *Proceedings of the International MultiConference of Engineers and Computer Scientists (Vol. 2)*.

Plessis, P. D. (2007). Innkeeper's Liability for Loss Suffered by Guests: *Drake v Dow*. *Edinburgh Law Review*, 11(1), 89-94.

Radolović, O. (2010). Hotel Guest's Liability for Non-Payment of Hotel Services in Comparative Law. *WASET: Academic Science Research*, (66), 430-438.

Stewart, D. A. (1994). *Hoteliers and hotels: case studies in the growth and development of UK hotel companies 1945-1989*. University of Glasgow (United Kingdom).

Thansettakij (March 8, 2022). Fire at “Soneva Kiri Kood Island” Destroys Customer's 21 Million Baht Luxury Watch. *Thansettakij Online*. Retrieved March 31, 2024, from <https://www.thansettakij.com/general-news/516615>

Übersetzungen S., Carmen V. Schöning (2023). German Civil Code BGB Section 702[Online].//Accessed March 31, 2024.//Accessed from [https://www.gesetze-im-internet.de/englisch\\_bgb/](https://www.gesetze-im-internet.de/englisch_bgb/).

### Translated References

- Academic Office. (2023). Supreme Court Judgment No. 1936/2549. Retrieved March 25, 2024, from <https://deka.in.th/view-268635.html>.
- Anonymous. (2023). Deposit agreement. Retrieved March 25, 2024, from [http://old-book.ru.ac.th/e-book/L/LA209\(S\)LW211\(S\)54/LA209-2-1.pdf](http://old-book.ru.ac.th/e-book/L/LA209(S)LW211(S)54/LA209-2-1.pdf)
- Anonymous. (2023). German Civil Code BGB Section 702 [Online]. Retrieved March 31, 2024, from [https://www.gesetze-im-internet.de/englisch\\_bgb/](https://www.gesetze-im-internet.de/englisch_bgb/)
- Chrono24. (2024). Watch prices. Retrieved March 25, 2024, from <https://www.chrono24.com/search/index.htm?query=RM1103+McLaren&dosearch=true&searchexplain=1&watchTypes=&accessoryTypes=>
- Department of Industrial Promotion. (2023). Hotel Act B.E. 2547 (2004). Retrieved March 25, 2024, from <https://www.dip.go.th/Portals/0/patuemoh/fatu/กฎหมาย/การค้าและการบริการ/พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547.pdf>
- Gold Traders Association. (2024). Daily gold prices. Retrieved March 25, 2024, from <https://www.goldtraders.or.th/DailyPrices.aspx>
- Hiranratsameesakul, N. (2013). Legal issues concerning the operation of non-hotel accommodation businesses. Master of Laws Thesis in Law, Faculty of Law, Thammasat University. p. 61.
- Pansaengdao, M. (2004). Business law specifically related to the Civil and Commercial Code BUSINESS LAW LW 215. (p. 225). Department of Civil Law, Faculty of Law, Ramkhamhaeng University.